

47. Raamattuluento: Yhä enenevä armo

Rukous/Tervetuloa

Armo enenevä suure

Otamme luentomme ensimmäiseksi raamatunpaikaksi lainauksen Korinttilaiskirjeestä: ”Tämä kaikki tapahtuu teidän takianne, jotta yhä enenevä armo saisi aikaan yhä useammassa vielä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi” (2. Kor. 4:15).

Armon ominaisuus on se, että se yhä enenee. Armo ja rauha lisääntyvät meille Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta, eli apostolin sanoin: ”Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa” (1. Tim. 1:2). Jeesus on kaiken elämän avain. Kristus tuo armon elämäämme. ”Hänet Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä osoittaakseen vanhurskautensa, koska oli jumalallisessa kärsivällisyydessään jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit” (Room. 3:25).

Jatkamme tällä luennolla armo-aiheesta. Siitä on jo aiemmin olemassa luento ”Armo”, mutta näin valtavaa aihetta ei voi yhdellä luennolla täysin läpikäydä. Viime luennolla puhuimme siitä, mitä armo ei ole ja miten se ymmärretään väärin. Koetamme Hyvän Herran avulla opettaa nyt myös sitä, mitä kaikkea armo meille antaa ja muuta sellaista ihanaa, joka saadaan armosta ja armon kautta. Luimme otsikossa, että armo on enentyvää. Se synnyttää yhä runsaampaa kiitosta armon lapsissa. Näin Jumala saa tuon kiitoksen kunniaakseen. Ihmeellinen armo.

Armo on ihmeellinen asia maailmassa. Se pitää kerrata useasti. Se lienee ihmeellisin asia tässä maailmanajassa. Se on niin ihana asia, että sitä ei ole edes helppo noin vain suoralta kädeltä ja oikopäätä uskoa. Se vaikuttaa epäilyttävältä ja halvalta. Tytär neuvoi sanomaan tähän: ”Halleluja!” Huudahdushan tarkoittaa: ”Kiittäkää Herraa!” Armo on kiitoksemme arvoinen. Vaikka tuo sana ”armo” kuulostaa kutakuinkin halvalta, se on ihana sana sille, joka on juossut itsensä väsyksiin ja on nääntyä kuormiensa alle. Vanha virsi sanoo: ”Juostuasi väsyneeksi, osta armo ilmaiseksi.” Tosin Google-hakukone ehdotti virkkeelle muotoa: Juostuasi väsyneeksi, osta armo ilmaiseksi. Miten nyt vain, mutta armon löytyminen muuttaa kaiken. Pimeydessä vaeltavasta ihmispolosta tulee armon lapsi. Se on ihana arvonimi. Armo saa sen aikaan. Laki lisää syntiä, armo on vastaavasti se voima, jolla synti voitetaan. Armo on suuri salaisuus.

Armo on nyt kuitenkin hukassa. Armon saarna on kadoksissa. Armon lapset ovat harvinaisia. Tämä ei ole mitään kliseitä, kulunutta ilmaisua. Asia on vain niin. Olen sen usein huomannut. Ja taas on tästä puhuttava. Se on sanottava uudelleen ja uudelleen. Pimeyden ruhtinas ei halua kuulla armon saarnaa, siksi se haluaa että se on pimitettynä. Se pyrkii tarjoamaan sen tilalle monia muita hänen keksimiään lääkkeitä ja on siinä onnistunut valitettavan hyvin. Suoritus, kuuliaisuus annetuille käskyille, velvollisuudet ja muut tällaiset menevät usein armon edelle.

Laki on kaikille tuttu, vaikka kukaan ei kykenekään sitä noudattamaan. Myös uskovat vaativat usein lain noudattamista toisilta uskovilta. Uskovaisuutta mitataan usein sillä, kuinka hyvin ihminen

kykenee - muiden mielestä - elämään hyvää, lain käskyjen mukaista elämää. Tosiuskovan odotetaan osaavan tuon taidon. Tämä jo kertoo kuinka outo asia on armo.

Hengellisesti köyhä osaa antaa paremmin arvoa armolle. Hengellisesti köyhä on autuas, koska Jeesus niin sanoo. Hengellisesti köyhä on sellainen, joka on myynyt kaikki hengelliset aarteensa, hyvytensä, lain vaatimat teot, kuuliaisuuden, velvollisuuksien täyttämisen, niin, ihan kaiken, ja on tullut täysin syntisenä, tuomittuna ja kadotettuna Herran armoistuimen eteen. Vain tyhjä voidaan täyttää. ”*Jeesus katsahti häneen, rakasti häntä ja sanoi: ”Yksi sinulta puuttuu. Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja seuraa minua.” Mies synkistyi näistä sanoista. Hän lähti surullisena pois, sillä hänellä oli paljon omaisuutta. Jeesus kääntyi, katsoi opetuslapsiinsa ja sanoi: ”Kuinka vaikea onkaan niiden, jotka paljon omistavat, päästä Jumalan valtakuntaan!”* ” (Mark. 10:21,23). Näissä Jeesuksen sanoissa tuo mainittu omaisuus tarkoittaa hengellisessä mielessä kaikkea sitä, mikä ihmisellä on muassaan tullessaan Jeesuksen luo. Monenlaiset rihkamamme ovat suurena esteenä etsiessämme lepoa ja rauhaa. Rauha ja lepo tulevat osaksemme yksin Jeesuksen ansion tähden. Omia tavaroita voi olla siis liikaa. Omatunto ei saa tuolloin rauhaa. Lepoa ei löydy. Jeesus ja meidän omat lain tekemme eivät sovi yhteen. Laki synnyttää vain syyllisyyttä ja syyllisyys ja Kristus eivät sovi yhteen. Kristus on tullut poistamaan lain kirouksen ja syyllisyyden. Laki on voimassa vain Kristukseen asti. Syyllisyys ei väisty ennen kuin Kristus on tullut sydämen herraksi. Muita herroja ei siellä saa olla. Syyllisyys on toki välttämätöntä. Aikamme opettaa, ettei ketään saa syyllistää. Mutta sehän on päin mäntyä sellainen ajattelu. Vain syyllisyys voi johtaa ihmistä Kristuksen luo ja osoittamaan Kristus suureksi syntiselle. Jeesus Kristus tuli vapahtamaan meidät synnin aiheuttaman syyllisyyden alta. Siksi hänen nimensä on Vapahtaja. Sitä Jeesus-nimi tarkoittaa.

Mutta kun Raamatussa on niin paljon vaatimuksia? sanoo moni lain kiusaama ihminen. Siellähän sanotaan, että tulee olla puhdas ja synnistä vapaa. Pitää tuottaa runsaasti hedelmää. Niin todella pitääkin, mutta lain alla olevalle ei ole selvinnyt, että kaiken tuon haluaa Jeesus tehdä meissä. Jumala vaikuttaa meissä kaiken tahtomisen ja tekemisen, että Hänen hyvä tahtonsa toteutuisi (Fil. 2:13). Mutta me raukat luulemme, että tuo kaikki on meidän tehtäväksemme annettu. Kun yritämme tehdä Jumalan tekoja omissa voimissamme, tietenkin epäonnistumme ja joudumme monenlaisiin tunnotuskin ja ahdistuksiin. Levosta ei ole silloin tietoaakaan. Ei ole mitenkään mahdollista levätä, jos pitää kirottuna tehdä koko ajan lain töitä. Yritämme kiivetä armon puuhun latvasta käsin. Luulemme että ensin tulee olla pyhä, puhdas, moitteeton ja hedelmää tuottava, että voisi tulla Jeesuksen luo. Näin monet ahdistuneet ja rauhattomat sielut ajattelevat. Ajattelemme, että sisimpämme täytyy meidän itse puhdistaa ensin, ennen kuin Pyhä Henki voi tulla sinne asumaan. Pyhä Henki ei kuulemma voi tulla saastaiseen sydämeen. Näin opetetaan liian usein. Silloin ovat lakimiehet asialla. Mutta millä ihminen saa sydämensä puhtaaksi? Laki ja evankeliumi ovat menneet siinä sekaisin ja samaksi pullamössöksi. Eipä ihme että sieluparka on eksyksissä. Vain Pyhä Henki, Kristuksen Henki voi meidät puhdistaa Jumalalle otolliseksi. Itse asiassa Jeesuksen antama usko sen tekee. On kirjoitettu: ”*Hän ei tehnyt mitään eroa heidän ja meidän välillämme, vaan puhdisti heidän sydämensä uskolla*” (Ap. t. 15:9).

Sinä uupunut ja ahdistunut sielu, sinun olisi uskallettava luottaa nyt ainoastaan armoa ja rakkautta täynnä olevaan Kristukseen. Hän vain voi puhdistaa sinut Jumalalle otolliseksi. Hänellä on suuri halu auttaa sinua. Hän haluaa ottaa kantaakseen sinun kuormasi. Hänen tehtävänään oli säilyttää kaikki lain vaatimukset harteilleen ja kantaa ne ristinpuulle. Siellä ne otettiin sinulta pois. Sieltä julistetaan yhä vapautus kaikista taakoista, joita synti meille aiheuttaa. Miksi siis pyrit sinnikkäästi yhä kantamaan niitä selässäsi ja omassatunnossasi. On tehtäviä, jotka vain Jeesus voi hoitaa. Sinulla on toiset tehtävät. Sinun tulee pysyä hänessä, riippua hänessä kiinni.

Muuan taiwanilainen pastori kertoo: Ajoin kerran kuorma-autollani maaseudun maantiellä, kun huomasi tiellä kulkevan, raskasta riisisäkkiä kantavan, vanhan naisen. Pysäytin auton ja pyysin naista kyytiin. Hän suostuikin tuleman autonlavalle säkkeineen. Pyysin hänet istumaan sinne ja säkin saisi laskea lavalle. Kun oli ajettu jo jonkin matkaa kuljettaja huomasi kuitenkin kuinka nainen

seisoi yhä siellä lavalla ja mikä vielä ihmeellisempää: hän piti vieläkin raskasta säkkiä selässään. Pastori neuvoi naista nyt uudelleen istuutumaan ja laskemaan säkkinsä siihen vierelleen. Nainen sanoi kuitenkin: ”Mutta sehän olisi jo aivan liikaa”.

Tuo suorastaan naurettava vanhan naisen asenne on myös monen uskovan tapa tehdä matkaa. Kyyti on toki ilmainen, mutta kuormat pitää itse kantaa. Se on jotenkin sankarillista se sellainen. Mutta Herra ei halua meidän tekevän noin. Sellainen asenne ja tapa ovat Kristuksen halventamista. Niin mielettömiä me emme saa olla. Armo menee siinä täysin hukkaan. Armo on silloin turhaa. Armo tulee ottaa vastaan ja sitten jäädä elämään armon lapsena. Apostoli neuvoo: ”*Jumalan työtovereina me kehotamme teitä ottamaan vastaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi*” (2. Kor. 6:1). On olemassa turhaa armoa. Se on turhaa sille, joka kulkee sen ohitse. Se on turhaa sille, joka ei suostu vaeltamaan armossa, vaan sen ohessa kantaa yhä taakkojaan ja syntikuormiaan.

Armon saavat omakseen siis ne, jotka ottavat sen vastaan elämäkseen. Mikään muu ei auta. Moni on ikänsä ikävöinyt ja kerjännyt armoa ja on silti jäänyt armosta osattomaksi. Tämä kuuluu armon luonteeseen. Kristus on ristinkuolemallaan hankkinut meille ikuisen armon, ja se on jo koko ajan olemassa. Sitä ei tarvitse enää kerjätä tai hakea jostakin. Sen saa omistaa. Saamme kulkea ennalta valmistetuissa askelissa.

”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainutsyntyisellä Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta. Johannes todisti hänestä ja huusi: ”Tämä on se, josta minä sanoin: se, joka tulee minun jäljessäni, on minua edellä, sillä hän oli olemassa ennen minua.” Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi, sillä laki on annettu Mooseksen kautta, armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta.” (Joh. 1:14–17).

K Kristus on täynnä armoa. Hän on täynnä totuutta. Nämä Herran ominaisuudet riittävät sinullekin. Muuta ei tarvita jos ne vain sinulle kelpaavat. Armo on enenevää. Armon suuruus on valtava ja se vain kasvaa. Sen suunta on kohti taivasta.

Kristuksen täyteydestä johtuen, armo vain lisääntyy armon ihmisessä. Jeesus on Armon ja Totuuden Herra. Kaiken armon on Isä nähnyt hyväksi antaa Pojalleen meille jaettavaksi. Armo vapauttaa meidät synneistämme. Kristuksessa oleva totuus tekee yksin meidät vapaiksi. Armo ja totuus kuuluvat yhteen. Mooseksen kautta tulevat lain komennot: ”Tee, tee, muista, muista, älä, älä”. Kullijani: ”...*jotka pitäytyvät lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia. Onhan kirjoitettu: ”Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mitä lain kirjaan on kirjoitettu, eikä tee sen mukaan.”* (Gal. 3:10). Sille tielle ei saisi kenenkään joutua. Sillä tiellä menehtyy.

Kunpa osaisin oikein äänenikin muuttaa, niin kuin Paavali, ja kuvata osaltani Kristuksen sellaisena kuin hän on. Hän on ihmeellinen. Jeesukseenhan rakastuu sitä enemmän, mitä enemmän Häntä tulee tuntemaan. Hän on armollinen. Hän on nöyrä. Hän ei huuda, eikä uhkaile. Hänen armonsä on suurempi kuin kaikki meidän syntikurjuutemme ja saastaisuutemme. On kuitenkin liian paljon ihmisiä, uskoviakin, jotka häilyvät armon ja tekojen ristiaallokossa. Tällöin ei voi levätä kokonaan armossa, vaan on koetettava samalla elää jonkinlaista ”kunnon” elämää, jospa sitten ehkä jompikumpi, armo tai teot tyydyttäisivät Jumalaa. Näin toimimalla emme saa tunnon rauhaa. Jos pienikin osa pelastuksesta jää meidän tehtäväksi, hukumme aivan varmasti. Armo ja teot eivät kuulu yhteen. Armo riittää antamaan meille ihanan elämän, joka johtaa iankaikkiseen elämään. Älä kulje ohi.

Kuinka usein olenkaan rähjäntynyt ja moittinut noita opettajia, jotka eivät osaa erottaa toistaan lakia ja evankeliumia. Jos niitä ei osata erottaa toisistaan, ollaan hukassa ja sieluparat jäävät ahdistukseen, koska armon tie ei ole auennut kaikessa ihanuudessaan. Opettajat, joiden pasuuna ei soi puhtaasti, joutaisivat myllynkivi kaulassa upotettaviksi meren syvyyteen. He viettelevät ja eksyttävät Kristuksen kalliisti lunastamia sieluja viheliäisille tekojen teille ja johtavat heitä omien päämäärien toteuttajiksi. Kunpa oikein silpoisivat itsensä nuo teidän eksyttäjänne. Juutalaisia he ovat.

Vankilasta päässeet

Olemme luonnostamme synnin vankilassa. Olemme pimeyden vallassa ja luontomme ja kaikki meissä tekee sitä mitä pimeys käskee. Olemme synnin orjia. Koko maailma on pahan vallassa. Myös me olimme. Vankilassa on vankilan säännöt. Vankilassa ollaan orjia. Heidän on toteltava vartioita. Vankilassa ollaan häkkilintuja, niin kuin termi kuuluu. Henkimaailman vankilaa hallitsee pimeyden ruhtinas. Olimme vankilassa, koska olimme rikkoneet lakia. Kiinnisaadut lainrikkijat ovat vankilan kundeja. Kun Kristus tuli, hän vapautti meidät tuosta synnin vankilasta. Hänen nimensä on siksi Vapahtaja. *"Hän on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan"* (Kol. 1:13).

Israelin lähtö Egyptistä oli esikuvaa tulevasta: Mooses vapautti kansan Egyptin ja Faraon orjuudesta. Mutta oli kauheaa kuinka kansa alkoi pian kaivata takaisin Egyptin orjuuteen. Siksi Jumala hylkäsi heidät. *"Koska he eivät pysyneet minun liitossani, en minäkään heistä välittänyt, sanoo Herra"* (Hepr. 8:9).

Kristus on vapauttanut meidät synnin vankeudesta, pimeyden Egyptistä, jota saatana yhä hallitsee. Vapauduimme tuolloin myös laista. Laki on näet kasvattaja vain Kristukseen asti. Lainaamme vielä Paavalia: *"Silloin kun vielä olimme turmeltuneen luontomme vallassa, ruumiissamme vaikuttivat lain herättämät syntiset himot ja me kannoimme hedelmää kuolemalle. Mutta kun nyt olemme kuolleet pois siitä, mikä piti meitä vallassaan, olemme päässeet vapaiksi laista. Nyt palvelemme Jumalaa uudella tavalla, Hengen mukaan, emme enää vanhalla tavalla, lain kirjaimen orjina."* (Room. 7:6). Muista siis rakas kahleissa oleva ystävä: olemme kuolleet Kristuksen kuolemassa vapaiksi laista. Emme ole siis lain alla, emme taivasalla, vaan olemme armon alla.

Pääsimme vapautteen kun löysimme uskon. Sen vaikutti Kristus ylösnousemusvoimallaan. Pääsimme armoon. Se oli vapautumista vankilasta, ja vapautunutta eivät koske enää vankilan lait. Vapautuminen vankilasta perustuu siihen, että saimme armon ja meidät armahdettiin. Armo Kristuksessa sai sen aikaan. *"Hänen kauttaan me olemme päässeet uskossa tähän armoon, jossa nyt olemme, ja me kerskaamme Jumalan kirkkauden toivosta"* (Room. 5:2). Meillä on tästä Jumalan lupaus, sillä *"Lupaus ja usko kuuluvat yhteen sitä varten, että kaikki olisi armoa"* (Room. 4:16).

Seuraavassa on lyhyt lainaus kirjastani KAKSI PERINTÖÄ. Kerron siinä omasta vankilastani pois-pääsyn. Se oli näky. Se oli ihmeellinen näky: *"Näin, että istuin yksin vankisellissä. Katselin ihmeissäni ympärilleni. Mitenkä minä täällä olin? Mikä se tämä paikka on? Kuulen jonkun sanovan, että olin ollut täällä jo monta vuosikymmentä. Sitten katseeni kohdistui avoimena olevaan sellin oveen. Katselin sitä ihmeissäni ja astuin varovasti ovelle ja siitä ulos. Näin vankeja vartijoiden seurassa. Käytävän ulko-ovi oli auki. Tulin piha-alueelle, jossa vangit pelailivat joitain pelejä. Huomasin yllättäen, että myös ympärismuurin ovi oli seposen selällään. Muut vangit eivät näyttäneet huomauttavan sitä. Vartijat eivät kiinnittäneet minuun minkäänlaista huomiota, aivan kuin he eivät näkisikään minua. Varovasti astuin vankilan muurin ovelle ja ulos. Olin nyt ulkona..."*

Hurja vapauden tunne tulvahti samassa sisimpääni. Käsittämätöntä! Kaikki kahleet lennähtivät siinä samassa päältäni kuin valjaat hevosen selästä. Vuosikymmenten rautavanteet singahtelivat ympäriltäni kolahtaen ja olivat tipotiessään. Valtava riemu valtasi sydänelän. En ollut koskaan aiemmin kokenut tällaista, enkä sen jälkeen! Uskontokahleetko ne siinä singahtivat taivaan tuuliin, vai mitä helvettiperäisiä siteitä ne lie olleet? MINÄ OLIN VAPAA! Vankila oli takanani!"

Näin minulla tuo vankilasta vapautuminen tapahtui kun tulin uskoon. Jollakin se on vähemmän dramaattista. Ei sillä ole mitään väliä kunhan on vapaa ja vankila on taakse jäänyttä aikaa. Mutta kyllä minäkin olen aikanani ankarasti kamppailut Mooseksen ja lain kanssa erityisesti uskoontuloni alkuaikoina.

Takaisin vankilaan

Erinäisistä syistä kaikki vangit eivät osaa elää vapaudessa. He ovat laitostuneet ja pyrkivät taisin vankilaan, niin kuin Israel kerran halasi takaisin Faaraan orjuuteen. On järkyttävää ja on surkeaa, että meillä uskovillakin saattaa olla sama tarve palata takaisin lain orjuuteen. Galatalaisilla oli tämä ongelma. Paavali oli kauhuissaan. ”Niinkö mielettömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihanko mukaan nyt pyritte päämäärään? Turhaanko olette kärsineet niin paljon - jos se kerran on ollut turhaa? Antaako hän siis teille Hengen ja tekeekö hän voimatekoja teidän keskuudessanne lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta?” (Gal. 3:3-5).

Tämä galatalaisten erehdys on monien nykyuskovaistenkin erehdys. He ovat joutuneet siihen tilanteeseen samasta syystä kuin galatalaisetkin. He ovat tulleet väärän opetuksen uhreiksi. Näitä vääriä opettajia sanotaan usein judaisteiksi. He opettavat juutalaisten harhaoppeja. He opettivat, että uskovan on pidettävä myös laki. Mieleöntä. Mutta myös oma liha pyrkii viemään meitä lain tekoihin. Pimeyden ruhtinas pyrkii osaltaan saattamaan uskovia lain alaiseen elämään ja kiroukseen.

Aluksi kaikki oli hyvin. Oli löydetty usko ja oli löydetty uusi elämä Kristuksessa. Mutta sitten ei ollutkaan enää opetusta siitä eteenpäin, tai se oli väärää. Mukaan tulivat lain vaatimukset. Hengessä aloitettiin, mutta jatkettiin lihassa. Todellakin, vain harva opettaja osaa erottaa lain ja evankeliumin toisistaan. Se on kamalaa, mutta tämä on ollut ongelma koko kristillisyyden ajan. Pieni pala fariseusten hapatetta pilaa kaiken. Tästä Jeesus myös tosissaan varoitti ja apostoli Paavali. Paavali kirjoitti galatalaisille: ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina älkääkään antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen”. (Gal. 5:1). Tällä säännöllä on aloitettava ja tällä säännöllä on matkaa jatkettava. Lain orjuus saattaa näet palata salakavalasti takaisin uskovan elämään. Se kyllä torjuttiin, kun se tuli vastaan pääovesta, mutta ei huomattu kun se kiersi takaisin sisälle takaovesta. On helpompi huomata lain vaatimukset, kun ne ilmenevät karkeina vaatimuksina, mutta kun aika tuo ne salakavalasti hengenelämään pieninä palasina, uskova ei huomaakaan mitään. Ja kuitenkin jo pieni hapate turmelee koko taikinan. Näin armo kadotetaan.

Ne jotka ovat valinneet lain tieksi näyttölemisen, eivät minulle soittale. Miksi soittaisivat? Ne soittavat ja ottavat yhteyttä, jotka ovat väsyneet näyttölemiseen ja kaikkeen epäaitoon. Nuo ihmiset sanovat inhoavansa kaikkia nutturapäitä ja muita hurskailla puheilla varustettuja ihmisiä. He kiertävät kaukaa suuresti jumaliset ihmiset, joilla ei ole kuitenkaan elämää, ei rakkautta, ei itse asiassa mitään, mikä muistuttaisi Jeesuksen olemuksesta. Raamatunlauseita he kyllä osaavat ulkoa.

Armossa kasvaminen

Mutta kun pysymme Kristuksessa, armo kasvaa ja lisääntyy meidän elämässämme. ”Kasvakaamme meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänelle kunnia nyt ja aina iankaikkisuuden päivään! Aamen.” (2. Piet. 3:18). ”Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa” (2. Piet. 1:2).

Näin tulemme yhä lujemmin sidotuksi pelastukseen ja pääsemme sisälle avatuista ovista. Iankaikkisen elämän tie on armon tie. ”Minun arrossani on sinulle kyllin”. Mitään muuta ei tarvita. Jeesus tuli meille ensinnäkin vanhurskaudeksi. Hän on peruskallio. Hän vastaa meistä Isän luona. Hän tuli myös meille pyhitykseksi. Se tarkoittaa, että hänen tehtävänsä on vaikuttaa meissä Jumalan tahdon mukainen pyhä elämä. Meidän tehtävämme on vain kasvaa Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. On pyrittävä hänen lähelleen. Siihen on olemassa apuna Jumalan sana ja rukous.

Tämä on ihana tie. Omatunto ei syytä ja Henki itse todistaa, että olemme Jumalan lapsia. ” ” Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormanani on kevyt ” ” (Matt. 11:30). Sellainen on Jeesus-tie. Heikompi voimainkin jaksaa sillä tiellä. Se on yksinkertaisten tie. Jesaja sanoo, että ”Joka sitä tietä kulkee, ei eksy - eivät hullutkaan” (Jes. 35:8). Luulisi siis kaiken armossa olemisen olevan hyvin helppoa, helppoa elämäntien kulkeminen, mutta me itse teemme sen niin vaikeaksi.

Jumala on suunnitellut ihmisen pelastamisen niin että kaikki on armoa. ”Armosta te olette pelastet-
tuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi
kerskailla. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten,
jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä”. (Ef. 2:8–10).

Jumala, kaukaa viisas, on nähnyt hyväksi antaa meille pelastuksen lahjana ja myös koko vaelluk-
semme aika on matkaa ennalta valmistetuissa teoissa, että kaikki olisi armoa. Missä on siis kersku-
minen? Miksi on tarvetta löytää lain kautta pelastus? Ei, pelastus on täysin ilmaislahjaa, mutta me
emme ihmisinä sitä tahdo millään uskoa. ”Missä siis on kerskaus? Se on suljettu pois. Minkä lain
perusteella? Tekojenko lain? Ei, vaan uskon lain perusteella. Päädyimme siis siihen, että ihminen
vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain vaatimia tekoja”. (Room. 3:27,28). Tämä meidän tulisi
kirjoittaa sydämemme syvyyteen niin, ettemme sitä koskaan unohtaisi. Herra on luvannut meille
iankaikkisen elämän armosta. Tämä lupaus ei koskaan muutu. Se loukkaa monen ajatusmaailmaa,
koska pelastus ei tule teoista. Kaikki ansiot ovat turhia. Mitkään teot eivät riitä pelastukseen. Armoa
ei voi ansaita parhaimmallakaan elämällä. ”Elämän lunnaat ovat liian kalliit, ne jäävät iäksi maksa-
matta” (Ps. 49:9). Meille on annettu Sanassa uskon lupaus, joka kestää. ”Lupaus ja usko kuuluvat
yhteen sitä varten, että kaikki olisi armoa” (Room. 4:16). Siksi armon on riitettävä meille. Jumalalle
armo riittää pelastumiseksemme, miksi se ei siis riittäisi meille? Emme saa koskaan epäillä Jumalan
armoa. Ei koskaan. Kiittää sen sijaan saamme ja iloita, ja nähdä Herran työ ihmisessä. Herra sen
tekee. Tämäkin luento on ”teidän takianne, jotta yhä enenevä armo saisi aikaan yhä useammassa
vielä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi”.

Mutta tyhjentävästi ei tässäkään ole voinut armon suuruutta kuvata. Se on liian suuri siihen. Pal-
jon hyviä kirjoja siitä on tehty, mutta koko armoa ei nekään ole voineet selittää. Armosta voi puhua
oikeasti vain se, joka elää armosta. Jos opetus on vain teoreettista, se on pelkkää opillista keikaroin-
tia, eikä anna apua armoa etsivälle. Armon Herra suokoon, että yhä paremmin myös osaltani saisin
ja osaisin kirkastaa suunnatonta ja sanomatonta Jumalan armoa Kristuksessa. Herra voi sen tehdä.

Lopuksi: ”Vyöttäkää siis mielenne ja olkaa raittiita. Pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka
teille annetaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä”. (1. Piet. 1:13).

”Kaiken armon Jumala on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkauteensa Kristuksessa Jeesuksessa.
Vähän aikaa kärsittyänne hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. Hänen on
valta aina ja iankaikkisesti. Aamen.” (1. Piet. 5:10,11).

”Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa” (Ilm. 22:21).
Aamen.